

ALGUN DIA TOTES LES RELIGIONS HAURAN DE DEMANAR PERDÓ A LES DONES

Des dels seus inicis fundacionals totes les religions han estat i continuen sent, amb major o menor violència soterrada o bé manifestada obertament, fonamentalistes per a les dones. I totes, també, han exercit aquest domini sobre el sexe femení de manera semblant al llarg de la seva història, una història que ve condicionada per l'evolució social de cada lloc en les diferents societats existents en el nostre món, les quals van canviant d'usos i costums segons els avenços evolutius d'acceptació dels Drets Humans en les seves respectives comunitats civils i que incideixen, de manera més o menys incisiva, en els afers religiosos. No és el mateix l'acceptació dels Drets Humans, nascuts en les societats occidentals, que en facin unes determinades comunitats religioses ubicades en aquests llocs i que poden afectar positivament en una major acceptació de les dones com a éssers humans, que en altres indrets on, per diverses situacions, aquests Drets Humans no s'han implantat ni reconegut.

Això no vol dir pas, però, que les mancances, la desconfiança, els recels i els interrogants sobre el sexe femení desapareguin. En la majoria d'elles no és pas així sinó que es continua mantenint les dones allunyades de moltes responsabilitats, en quasi bé totes les religions, ni que estiguin establertes en aquests indrets, precisament a causa del seu sexe. En canvi, en cap religió, mai s'ha dubtat ni s'ha posat en qüestió la dignitat i la vàlua del sexe masculí per exercir qualsevol tasca de responsabilitat dins elles. Al contrari, només pel fet de ser baró ha tingut i continua tenint obertes les portes per poder exercir totes les tasques, tenir la màxima autoritat, prestigi i "poder" per legislar, interpretar i dominar absolutament, amb autoritat en la seva respectiva religió, a través de la paraula i del seu fer i ser considerat representant, missatger i portaveu de "la voluntat divina" tal com acostumen a dir, com a signe de dignitat i de superioritat, enfront la inferioritat femenina nascuda, segons escrits de molts dirigents religiosos de totes les èpoques i de totes les religions, per servir, obeir i mantenir-se en segon terme .

I precisament, les jerarquies religioses han apel·lat a aquesta "voluntat divina" per justificar el seu rebuig i el seu poder sobre les dones a les quals han imposat normatives restrictives en tots els àmbits vitals: religió, família, societat, treball, estudis, vestuari ... segons els dictàmens masculins de les diferents religions. En tenim una bona mostra en aquests textos escrits per representants de diferents religions que manifesten obertament aquesta misogínia i menyspreu envers les dones, des dels seus inicis fundacionals religiosos fins als nostres dies:

Dels Cinc Clàssics, un dels textos bàsics dels seguidors de Confuci: “les dones són inferiors per naturalesa, negres com la lluna i canviants com l’aigua, geloses, petites mentalment i temptadores”.

El Decret de Gracià, un document la data del qual és el 1140 :”L’ordre natural per a la humanitat és que les dones serveixin als barons i els nens als seus pares doncs és de justícia que el que és inferior serveixi a qui és superior”. Aquest postulat el subscriu l’Alcorà quan col·loca als barons un escaló per damunt de les dones en el nombre 2.228 i en el 2:223 es diu: “ Les teves dones són per a tu terra de cultiu. Utilitza la teva terra tantes vegades com vulguis”.

Les Lleis de Manu (hinduisme, 100 d.C) : “Encara que sigui poc virtuós, cercant els seus plaers fora de la llar i estigui desposseït de bones qualitats el marit ha de ser sempre adorat com un Déu per la seva fidel esposa”.

“Fora millor que la Llei desaparegués entre les flames, abans que fos entregada a les dones”. Literatura rabínica del temps de Jesús.

“La dona és un temple construït sobre una claveguera” “Qualsevol dona hauria de sentir-se aclaparada només de pensar que és dona”. “entre totes les bèsties salvatges no n’hi ha cap de tant nociva com la dona”. La dona és l’arrel del mal, el camí de la mort, l’epitafi de la tomba, la boca de l’infern, el llaç de la desgràcia”. Frases citades de Tertulià, Climent d’Alexandria Joan Crisòstom i Pere Crisòleg. (Evangelista Vilanova a “La dona en la història de l’Església”, a “Les dones trenquem el silenci”. Claret 1994, p.64.

Luter:” No importa que morin al donar llum ja que és per això que han estat creades”.

I Cor 14, 34:”Les dones que callin en les assemblees ; que no els està permès prendre la paraula”.

Origenes: “ és impropï d’una dona parlar en una assemblea, digui el que digui, fins i tot si pronuncia coses admirables o santes; això no importa ja que surten de la boca d’una dona”.

“Endarrerida en tots els aspectes, mancada de raó i de vertadera moralitat...una espècie de terme mig entre el nen i l’home, que és el vertader esser humà”. SCHOPENHAUER “sobre les dones “ 1851.

“La dona és substancialment mísera encara que refinada en l’exterior”. Cardenal BIFFI, arquebisbe de Bolònia. Desembre 1989.

“Una imatge femenina de Déu no pot expressar mai adequadament el “primat” de la paternitat; per això la imatge revelada de Déu només pot ser masculina”. Cardenal SIMONIS, 1986.

El 16 de juliol de 2010, alguns diaris, entre ells la Vanguardia, en la pàgina internacional publicava un article sobre “L’Església i la modernitat” titulat: “CONDEMNA AL SACERDOCI FEMENÍ”. I un subtítol: “El Vaticà inclou l’ordenació de la dona entre els delictes més greus”. Comença dient:

“L’Església catòlica no només refusa de manera rotunda la possibilitat que les dones siguin ordenades sacerdots. Dins la nova normativa feta pública ahir sobre “els delictes més greus”, s’inclou entre ells l’intent d’ordenar una dona. En el mateix paquet de *normae de gravioribus delictis*, anunciades per la Congregació per a la Doctrina de la Fe – l’ex Sant Ofici- figuren la pederàstia, l’apostassia, l’heretgia i el cisma.”

I així podríem seguir indefinidament relatant elucubracions sobre les dones de filòsofs, de sants ben canonitzats, de pensadors mundialment reconeguts, etc... de totes les cultures i no cal dir, de totes les religions des de l’antiguitat fins als nostres dies.

Tota aquesta realitat s’ha posat de manifest, més obertament, amb la situació que estan vivint actualment les dones a l’Afganistan a causa del fonamentalisme religiós de les autoritats que estan al capdavant del seu poble. Però, en més o menys grau, totes les religions haurien d’entonar el “mea culpa” ja que totes són responsables, i ho seguiran sent, mentre en el seu sí es perpetui la més petita discriminació sobre la majoria de les persones creients dones i que són la meitat del gènere humà. Els dirigents religiosos continuen sacralitzant el masculí com si aquest fos el sexe perfecte, modèlic i l’únic digne per accedir al “sagrat”. La seva comprensió davant les febleses, els pecats de tota mena i les misèries dels barons, és una constant al llarg del temps enfront la duresa i la intransigència emprada envers les “pecadores filles d’ Eva”, com els ha agradat nominar-nos des de ben aviat, culpabilitzant-nos sempre de tot el mal en el món.

Les religions no pensen que aquesta discriminació del femení que han fet i continuen fent, és també un aval conscient o inconscient de la violència de gènere exercida sobre les dones en totes les cultures i en totes les societats i que sembla no tenir final. I que avui, al segle XXI, el discurs religiós continuï sent pejoratiu, de domini i de poder sobre elles, a més de reafirmar el concepte de la seva inferioritat respecte al baró, constitueix un atemptat als Drets Humans de les Dones i resten credibilitat a unes entitats que es consideren fidels mitjanceres de la divinitat. No pensen ni creuen en la gran injustícia comesa envers les dones i les nenes, éssers humans, mares, germanes, esposes, amigues... és a dir, companyes al llarg de la seva vida. I aquesta injustícia, ells, homes religiosos, la sacralitzen presentant una divinitat feta a mida dels seus conceptes discriminatoris, fent-la còmplice del seu procedir injust.

Cal denunciar aquest abús de poder, les persones creients no podem ni hauríem de permetre continuar perpetuant i alimentant aquest refús a les dones que una part, per

cert la més minoritària en totes les religions –les jerarquies eclesiàstiques– han tingut al llarg dels segles i pel que es veu encara ho tenen ben vigent actualment.

No són conscients que avui dia, moltes dones, si penséssim de veritat que el nostre Déu és un Déu patriarcal, partidista, sexista i jeràrquic, el deixariem ben aparcat de les nostres vides.

Superar la misogínia eclesiàstica i avançar vers una autèntica Comunitat d'iguals –com afirma Elisabeth Chüsler Fiorenza– ha de continuar sent una prioritat en els nostres objectius per tal de fer visible i creïble el rostre integrador del Déu de Jesús.

Magda Tomàs i Ribes